

THE LABRADOR FROM CINCINNATI

Everybody Laughed.
The Dog Didn't.

FERDINANDO FREGA

ЛАБРАДОР ІЗ CINCINNATI

Усі сміялися. Пес — ні.

The P&G Saga · 18

Завжди існувало суспільне правило, яке каже одне й те саме: люди сміються на похоронах і плачуть на весіллях. Більшості воно залишало усмішку всередині думки; але ті, хто замислювався, ті, хто вважав себе більшістю, наполягали, що це неправда.

Це було як сказати всьому світові п'ять місяців тому, що лише з 70 доларами на місяць я піднімуся по всьому вебу, аж до самої вершини запитів самих транснаціональних корпорацій, — без грошей, без реклами, без SEO, — і більшість сприйняла б цю новину як жарт, з усмішкою, вловивши лише її іронічний бік. Ніхто не подумав, що це може бути доказом або що іронія живе лише в дії того, хто це зробив.

Але сьогодні був особливий день: день народження мого батька. Рано-вранці, не попередивши його, я пішов відвідати його в його вічній оселі — на цвинтарі.

Зустріч була сумішшю сліз і усмішок, але зрештою я відсвяткував його по-своєму, всередині цієї історії, щоб здивувати його, — те, що вдавалося мені найкраще і що він обожнював.

Повернувшись додому, я застав дружину в сльозах. Я подумав, що вона поділяє зі мною хвилювання цього дня. Ні. Вона була в розпачі через нашого пса, десятирічного

американського лабрадора, уже старенького, який три дні відмовлявся їсти, і вона не могла знайти рішення.

Навіть візит собачого лікаря — я так і не підвищив його до ветеринара — перетворився на звичайний кошмар людської медицини: платний візит, рецепти, аналізи, і він на своїй новенькій блискучій машині, поки я стояв і захоплювався тим, який він розумний.

Тож я розслідував проблему і знайшов причину. Дружина змінила марку корму, на якому він виріс: величезний мішок на 10 кілограмів, багатий на вітаміни і розрекламований усюди, від компанії, яку я дуже добре знав, за скромну суму в 25 доларів.

Елізабетта, моя дружина, спробувала нову марку, яка коштувала дешевше, з американською лабрадоркою на мішку, і думала, що це його підкорить. Не підкорило. Він хотів ту марку, і тільки ту.

Дружина думала, що я з неї кепкую, але коли я взяв жменю нового корму і пересипав її в старий мішок, він почав їсти — і одразу після першого шматочка зупинився й подивився на мене, ніби кажучи, що мені ніколи не вдасться його обдурити.

Я реготав як божевільний з усієї цієї ситуації, дружина плакала, бо думала, що пес помирає, а донька, опинившись посередині, казала, що ми обоє ідіоти.

Я взяв пса на повідець, і ми пішли гуляти, аж до вітрини зоомагазину. Там, просто на вітрині, стояла його марка.

Він цього не приховував: виляючи хвостом і гавкаючи, він сказав мені, що хоче саме це.

Я зупинився, щоб пояснити йому, що в нас скрутні часи, що марка, яку він так любить, була об'єктом одного з моїх сходжень і що, може, одного дня я зроблю так, що його призначать директором цього підрозділу, — але поки що йому доведеться змиритися з ситуацією.

Він був псом, так, і з цим ми всі погодимося. Але мав одну перевагу: він був американцем, і це давало йому фору перед усіма іншими псами світу.

Ми повернулися додому, і він почав їсти, а дружина, вмираючи від цікавості, хотіла знати, що сталося.

Я сказав їй, що пообіцяв йому, що він очолить підрозділ PET&FOOD однієї транснаціональної корпорації в Cincinnati, і він мені повірив, — бо коли людина на прізвище Frega щось каже, краще нашорошити вуха і завжди припускати, що це може збутися.

Ferdinando